

luatphapcuaducchuatroi.org

Phụ lục 8a: Các Luật Pháp của Đức Chúa Trời Đòi Hỏi Có Đền Thờ

Trang này là một phần của loạt bài nghiên cứu về các luật pháp của Đức Chúa Trời chỉ có thể được tuân giữ khi Đền Thờ còn hiện diện tại Giê-ru-sa-lem.

- [Phụ lục 8a: Các Luật Pháp của Đức Chúa Trời Đòi Hỏi Có Đền Thờ \(Trang này\).](#)
- [Phụ lục 8b: Các Lễ Tế — Vì Sao Ngày Nay Không Thể Thực Hiện](#)
- [Phụ lục 8c: Các Kỳ Lễ Kinh Thánh — Vì Sao Ngày Nay Không Kỳ Lễ Nào Có Thể Thực Hiện](#)
- [Phụ lục 8d: Các Luật Thanh Tẩy — Vì Sao Không Thể Thực Hiện Nếu Không Có Đền Thờ](#)
- [Phụ lục 8e: Phần Mươi và Hoa Lãi Đầu Mùa — Vì Sao Ngày Nay Không Thể Thực Hiện](#)
- [Phụ lục 8f: Nghi Thức Tiệc Thánh — Bữa Ăn Cuối Cùng của Chúa Giê-su Chính Là Lễ Vượt Qua](#)
- [Phụ lục 8g: Luật Na-xi-rê và Các Lời Khấn — Vì Sao Ngày Nay Không Thể Thực Hiện](#)
- [Phụ lục 8h: Sự Vâng Phục Một Phần và Mang Tính Biểu Tượng Liên Quan Đến Đền Thờ](#)
- [Phụ lục 8i: Thập Tự Giá và Đền Thờ](#)

Giới thiệu

Ngay từ ban đầu, Đức Chúa Trời đã thiết lập rằng một số phần trong Luật Pháp của Ngài chỉ được thực hiện tại một địa điểm duy nhất: Đền Thờ, nơi Ngài chọn để đặt Danh Ngài (Phục truyền luật lệ ký 12:5-6, 12:11). Nhiều quy định được ban cho Y-sơ-ra-ên — các lễ tế, của lễ, nghi thức thanh tẩy, lời khấn, và chức vụ của chức tế lễ Lê-vi — đều phụ thuộc vào một bàn thờ hữu hình, vào các thầy tế lễ thuộc dòng dõi A-rôn, và vào một hệ thống thanh sạch chỉ tồn tại khi Đền Thờ còn đứng vững. Không một tiên tri nào, và ngay cả Chúa Giê-su, từng dạy rằng các điều răn này có thể được chuyển sang nơi khác, thích nghi với hoàn cảnh mới, thay thế bằng các thực hành mang tính biểu tượng, hay được tuân giữ một phần. Sự vâng phục chân thật luôn luôn đơn giản: hoặc chúng ta làm đúng chính xác điều Đức Chúa Trời đã truyền, hoặc chúng ta không vâng phục: **“Người chó thêm vào**

hay bỏ đi những điều ta truyền cho người, nhưng hãy giữ các điều răn của Giê-hô-va Đức Chúa Trời người mà ta ban cho người” (Phục truyền luật lệ ký 4:2. Xem thêm Phục truyền luật lệ ký 12:32; Giô-suê 1:7).

Sự Thay Đổi Hoàn Cảnh

Sau [sự phá hủy Đền Thờ tại Giê-ru-sa-lem](#) vào năm 70 sau Công nguyên, hoàn cảnh đã thay đổi. Không phải vì Luật Pháp thay đổi — Luật Pháp của Đức Chúa Trời vẫn trọn vẹn và đời đời — mà vì các yếu tố mà chính Đức Chúa Trời yêu cầu để thực hiện những điều răn này không còn tồn tại. Khi không còn Đền Thờ, không còn bàn thờ, không còn các thầy tế lễ được thánh hiến, và không còn tro của bò cái đỏ, thì việc lập lại những điều mà các thể hệ của Môi-se, Giô-suê, Đa-vít, Ê-xê-chia, Ê-xơ-ra và các sứ đồ đã trung tín vâng phục trở nên hoàn toàn không thể. Vấn đề không phải là thiếu thiện chí; vấn đề là sự bất khả thi. Chính Đức Chúa Trời đã đóng cánh cửa đó (Ai ca 2:6-7), và không một con người nào có thẩm quyền để sáng chế ra con đường khác.

Bức tranh của Francesco Hayez mô tả sự phá hủy Đền Thờ thứ hai vào năm 70 sau Công nguyên.

Sai Lầm của Sự Vâng Phục Do Con Người Sáng Chế Hoặc Mang Tính Biểu Tượng

Tuy vậy, nhiều phong trào và nhóm Mê-si-a đang cố gắng khôi phục các yếu tố của đời sống Y-sơ-ra-ên đã tạo ra những hình thức thu gọn, mang tính biểu tượng hoặc tái chế của các luật pháp này. Họ tổ chức những lễ kỷ niệm mà Luật Pháp chưa từng truyền dạy. Họ sáng chế ra các “lễ hội

diễn tập” và “kỳ lễ tiên tri” để thay thế cho những điều vốn đòi hỏi lễ tế, chúc tế lễ và bàn thờ thánh. Họ gọi những sáng tạo đó là “vâng phục”, trong khi thực chất chỉ là những phát minh của con người được khoác lên ngôn ngữ Kinh Thánh. Ý định có thể trông như chân thành, nhưng chân lý vẫn không thay đổi: không tồn tại điều gọi là sự vâng phục một phần khi Đức Chúa Trời đã chỉ rõ từng chi tiết của điều Ngài đòi hỏi.

Bức tường phía Tây, còn được gọi là Bức Tường Than Khóc, là phần còn sót lại của Đền Thờ tại Giê-ru-sa-lem đã bị người La Mã phá hủy vào năm 70 sau Công nguyên.

Đức Chúa Trời Có Chấp Nhận Những Cố Gắng Làm Điều Ngài Đã Ngăn Cấm Không?

Một trong những quan niệm gây hại nhất đang lưu hành ngày nay là niềm tin rằng Đức Chúa Trời hài lòng khi chúng ta “cố gắng hết sức” để tuân giữ những điều răn vốn phụ thuộc vào Đền Thờ, như thể việc Đền Thờ bị phá hủy xảy ra ngoài ý muốn của Ngài và chúng ta, qua các hành động biểu tượng, có thể phần nào an ủi Ngài. Đây là một sự hiểu lầm nghiêm trọng. Đức Chúa Trời không cần những sự ứng biến của chúng ta. Ngài không cần các sự thay thế mang tính biểu tượng. Và Ngài không được tôn vinh khi chúng ta phớt lờ các chỉ dẫn chính xác của Ngài để tạo ra những phiên bản vâng phục của riêng mình. Nếu Đức Chúa Trời đã truyền rằng một số luật pháp chỉ được thực hiện tại nơi Ngài chọn, với các thầy tế lễ Ngài chỉ định, trên bàn thờ Ngài đã thánh hóa (Phục truyền luật lệ ký 12:13-14), thì việc cố gắng thực hiện chúng ở nơi khác — hoặc dưới hình thức khác — không phải là lòng mộ đạo. Đó là sự bất tuân. Đền Thờ không bị dỡ bỏ một cách tình cờ; nó đã bị dỡ bỏ theo sắc lệnh của chính Đức Chúa Trời. Hành động như thể chúng ta có thể tái tạo điều mà chính Ngài đã đình chỉ không phải là sự trung tín, mà là sự tự phụ: “Đức Giê-hô-va há đẹp lòng về của lễ thiêu và

sinh tể như đẹp lòng về sự vâng theo tiếng của Đức Giê-hô-va sao? Nay, vâng lời tốt hơn của lễ” (1 Sa-mu-ên 15:22).

Mục Đích của Loạt Bài này

Mục đích của loạt bài này là làm rõ chân lý đó. Chúng tôi không bác bỏ bất kỳ điều răn nào. Chúng tôi không hạ thấp tầm quan trọng của Đền Thờ. Chúng tôi không chọn lựa điều luật nào để vâng phục hay bỏ qua. Mục tiêu của chúng tôi là trình bày chính xác Luật Pháp đã truyền điều gì, các quy định ấy đã được tuân giữ như thế nào trong quá khứ, và vì sao ngày nay chúng không thể được tuân giữ. Chúng tôi sẽ trung tín với Kinh Thánh, không thêm thắt, không điều chỉnh, và không sáng tạo theo ý con người (Phục truyền luật lệ ký 4:2; 12:32; Giô-suê 1:7). Mỗi độc giả sẽ hiểu rằng sự bất khả thi ngày nay không phải là sự phản loạn, mà đơn giản là sự thiếu vắng cấu trúc mà chính Đức Chúa Trời đã yêu cầu.

Vì vậy, chúng ta bắt đầu với nền tảng: Luật Pháp thực sự đã truyền điều gì — và vì sao sự vâng phục này chỉ có thể thực hiện khi Đền Thờ còn tồn tại.